

בס"ד

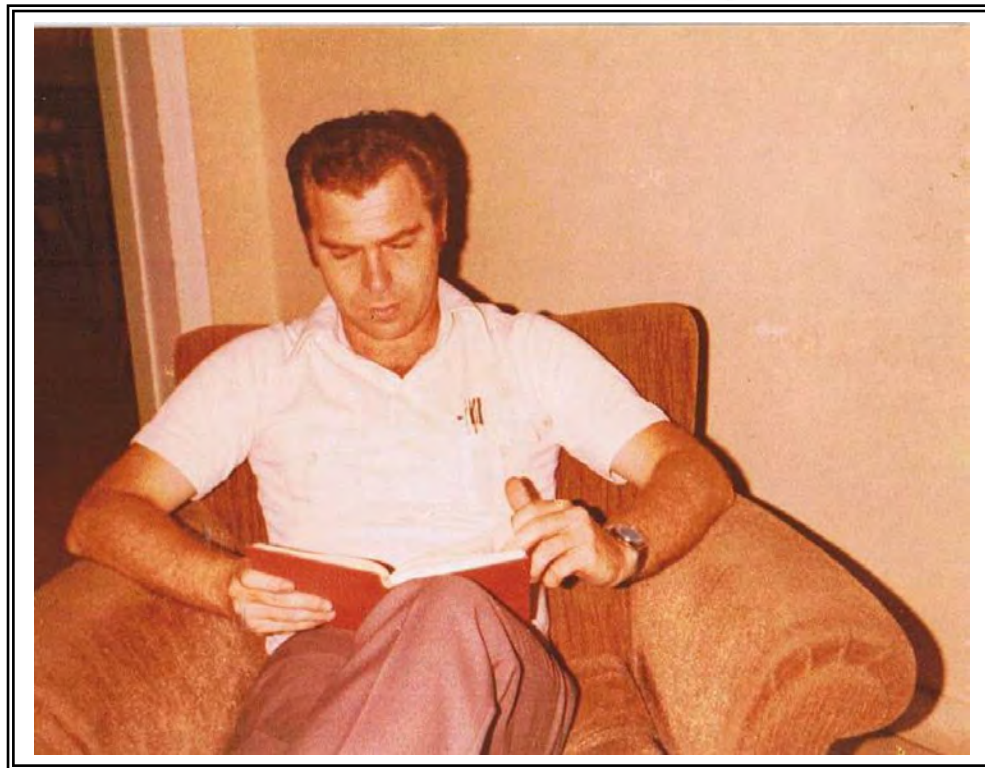
"לשוב אל השיר..."

י"ד לאריאל

מאי 2010

סיוון תש"ע

השיר
1980

אמר

לשוב אל השיר
לעת כזאת
כאל חיק אשה אוהבת

להחרפק על המילה
כמבצר
ככלי מלחמה

לחזור על חלום
לחזור אל שברו
ולחרוז את שניהם
על חוש לוליני
של מילה

ולכלוא את הרוח
בשורות ישרות
במילים אנוסות

והמילים זרות
נשברות
והשיר לא יכירם

ואין עונה

תשנ"ח
1988

למנו

ולא היכירוני

זו השכונה
וזו הבית

זו הסביבה
וזו הקיץ

זוהי הדלת
וזו המנעול

ולא מצאתי

זה הדוור
וזו החיבה

זה הכר
וזו המיטה

ולא ידעתי

והבית מואר
והדלת נפתחת

והתריס קרוע לרווחה

ולא באתי

והכאתי פתילים
ומצאתי שובר
וחותם לא שכחתי

ולא היכירוני

שירת רנון

נ צ נ י ס

ושוב נצנים, שעלו מאור הרקבון,
 ושוב עלעלי תקנה מכשרי פרי.
 מיבושת ורקב מגיא אכזבה
 מתהו עליהם ניצני אשליה.
 והתמוטטו ותמגו כענן פכחון,
 ושוב נצנים, שעלו
 מאור הענן
 מאור הפכחון.

ח ל ו ס

כרסס הרגע ימג החלוט
 בצלצל פעמון מציאות.

לואי

בטע, שצר לו עציצי והשלכתיו.
 ובא לי רע גדלו ויפרח,
 פער למי לריה הפרחים.

אמנתה ורדה שחניך

אל יסתוה וירי שושנים בהם יעטרך, בונתם אך לזוים.
 ואם לך זרעי רדור יגישו קבלם פשושנה.
 פי זוחי ורכו של חנוך.

ח ל י ק

ד מ מ ה

אני
 ואת
 והדממה.
 אני מחריש,
 את שוחקת
 והדממה עדין מהססת.

ע צ ר י

כי בא מועד
 נהלך על בהונות
 והשתיקה לא חקטע
 דממתנו.

ע מ ד י

כי רד אורך
 לשכך בלהט
 מתדפק על
 דלתותנו.

א נ י ו א ת

בדממה.

פיוט לפלחן השחוק;

המולך!
האוחז ביד שטנה,
שהדך בכל והד כל בך.
הסתחרר במרבץ צעירים,
שעיריך.

הסתחרר לך שחוק
אתה מטרף בני עליה
גלש אל עמק עכור,
שם חלנו פניך.

הנה קרבן לך נעל
בצלך נשל נעל
שעריך נבא ונתגל.
לא נוחל שוא פניך,
עם כהניך.

על סדנת חם רקענו
אזי ערות שחוק גלנו
וגם קללה נח
אלי שחוק.... נפצה.

א ת ה ה נ ו צ ר

אתה הנוצר חותם הצדק.

יחיד

ורק אמר לה המגן והחנית.
וההמון סביבך נושא תג צדק,
יגיע עדיך וירמסהו בתגיו.

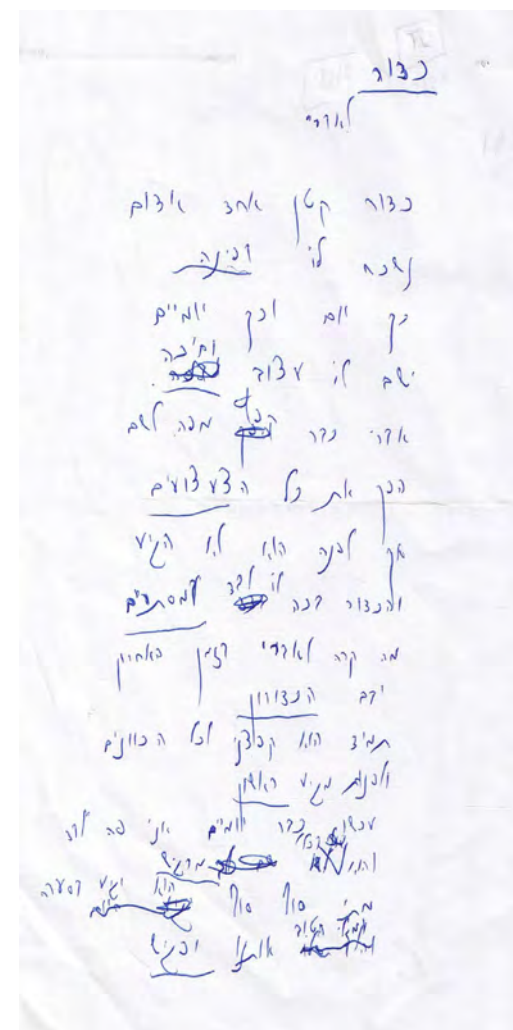
אתה מפוח הבחלת!

אם גם חרכו הומות מחסה לך
חותם שריד עולם
אנוש, שבכל מבצרו.

כדור / לאברי
(נכתב יחד עם אברי)

כדור קטן אחד אדום
 נשכח לו בפינה,
 כך יום וכך יומיים
 ישב לו עצוב וחיוכה.
 אברי כבר קפץ מפה לשם
 הפך את כל הצעצועים
 אך לפינה הוא לא הגיע
 והכדור בכה לו לבד במסתרים.
 מה קרה לאברי בזמן האחרון? יבב
 הכדורון,
 תמיד הוא קפצני לכל הכיוונים
 ולפינות מגיע ראשון.
 עכשיו כבר יומיים אני פה לבד
 והוא בכלל לא מרגיש,
 מתי סוף סוף יגיע בסערה
 ומזלי הטוב אותנו יפגיש.

הפייה של חירייה

אך בלילה בלילה
כשהכל כבר שקט
על מצע של עלים נינוחה
בשקט בשקט
בלי דעת מאן
התגנב סירחון אל אפה

נדהמה הפייה
מצעה אז נשמט
ועיניה ירקו אז זיקים
מי הזר המעז
ממלכתי לטנף
כשכל השומרים כבר נמים

את כנפיה פרשה
לשוטט היא בקשה
מכל סחי ומאוס התרחק
אך אויה, מי יציל
שום דבר לא יועיל
לגופה הריח דבך

הפייה של חירייה
לא הלכה בקטנות
היא תמיד צעדה בשלוש

הפייה של חירייה
ריחפה לה מעל
ונישאה על גלי מחמאות

את זמנה היא חלקה
מסביב לשעון
ותמיד עוד נותר לה מספיק
לעבור ביעף מעל ממלכתה
בלי גיחוך וגם בלי להסמיק

לא שטפוח זבלים
לא כיסוח גלים
של טונות צחנה ורקב
מבטה היא הישירה
מול גלי משואות
ולבה בקרבה אז רחב

נבחה ג' ג' ג'
מבזה אל נשאל
ז' ז' ז' יקי אל ז' ז' ז'
אז יזי יחז' ז'
ממלכת אל ז'
כש כל הארץ נדר נאיה

אל קרני נרש
לשולט היא זקנה
נל סח' ומאוס התרחק
אך אויה, מי יציל
שום דבר לא יועיל
לגופה הריח דבך

הפייה של חירייה
הפייה של חירייה
אל האכה קטנות
היא חייב צעדה בשלוש

הפייה של חירייה
ריחפה לה מעל
ונישאה על גלי מחמאות

אל קרני נרש
לשולט היא זקנה
נל סח' ומאוס התרחק
אך אויה, מי יציל
שום דבר לא יועיל
לגופה הריח דבך

אל קרני נרש
לשולט היא זקנה
נל סח' ומאוס התרחק
אך אויה, מי יציל
שום דבר לא יועיל
לגופה הריח דבך

אך דללי דללי
כשהכל כבר שקט
על מצע של עלים נינוחה
בשקט בשקט
בלי דעת מאן
התגנב סירחון אל אפה

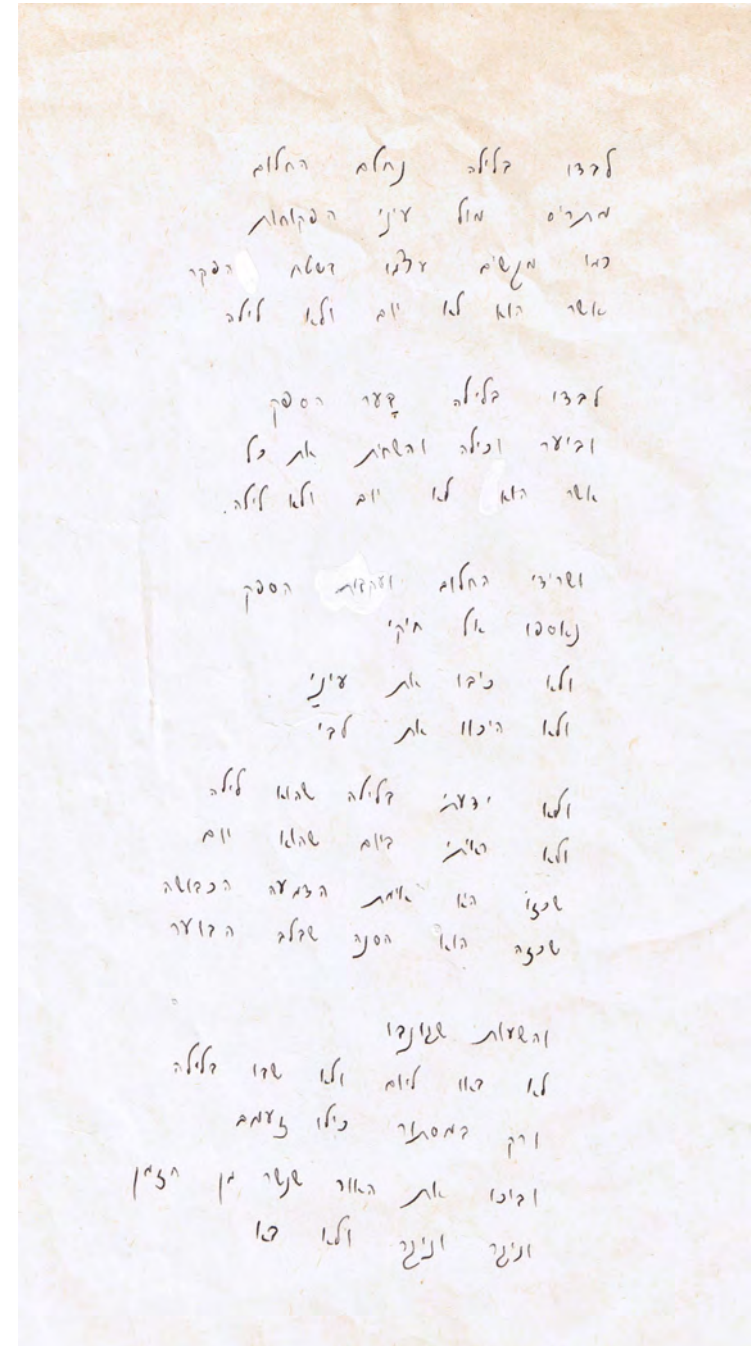
לבדו בלילה נחלם החלום
מתריס מול עיני הפקוחות
כמו מגשים עצמו בשטח הפקר
אשר הוא לא יום ולא לילה

לבדו בלילה בער הספק
וביער וכילה והשחית את כל
אשר הוא לא יום ולא לילה.

ושרידי החלום ועקבות הספק
נאספו אל חיקי
ולא כיבו את עיני
ולא היכוו את לבי

ולא ידעתי בלילה שהוא לילה
ולא ראיתי ביום שהוא יום
שכזו היא אימת הדמעה הכבושה
שכזה הוא הסנה שבלב הבוער

והשעות שגובו
לא באו ליום ולא שבו בלילה
ורק במסתור כילו זעמם
וביכו את האור שנשר מן הזמן
וניגר וניגר ולא בא

נושאים ימיו
כובד משא לילותיו
עומס זכרוננו
תקוות ימים רחוקים
מתוך הזכרונות חובקי בשרה
נמלטים פליטי השפע.

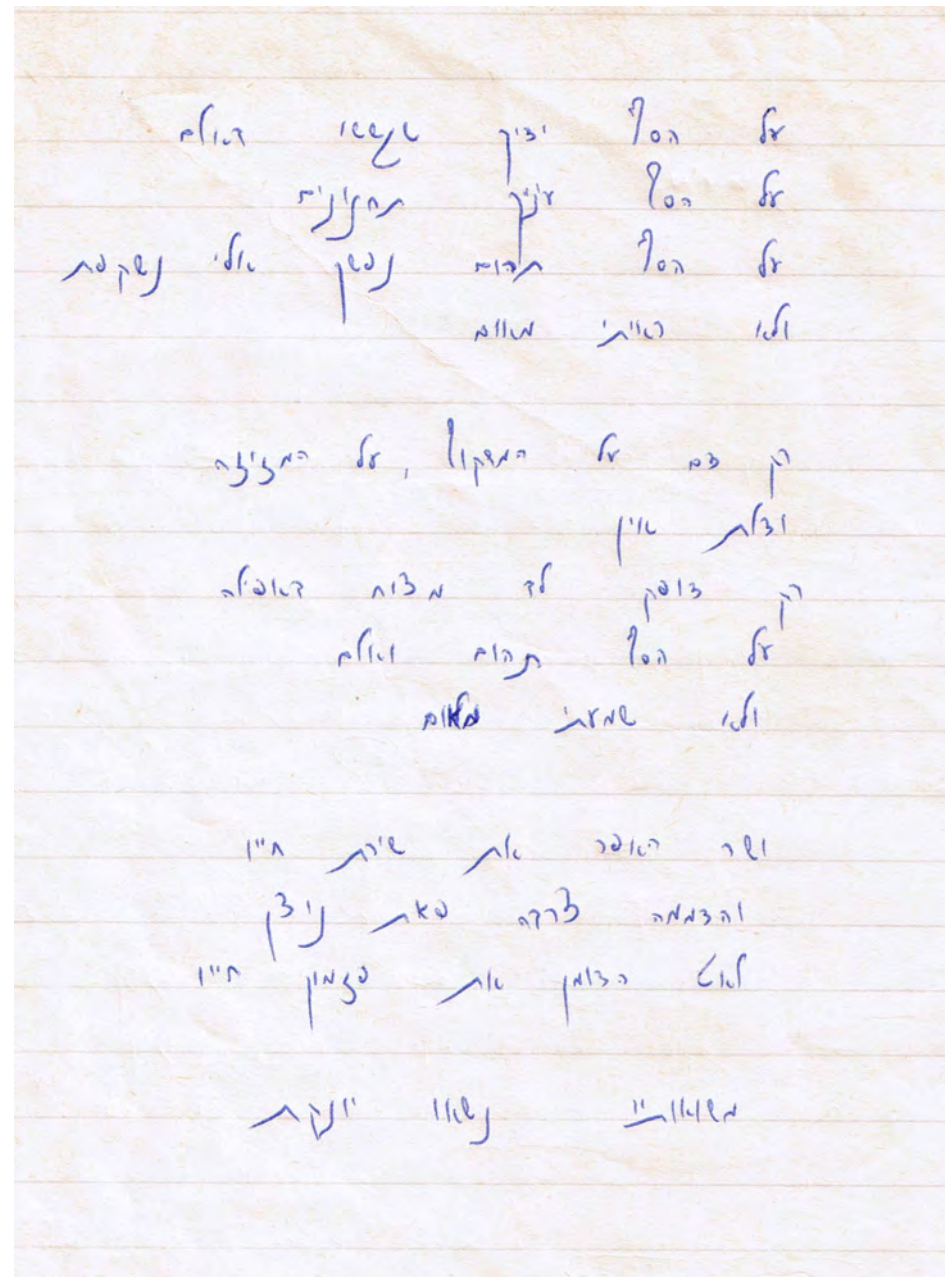
נולדים ימיו
כאקצ מלאו לילות
זימים זכרוננו
תקוות ימים רחוקים
מתוך הזכרונות חובקי בשרה
נמלטים פליטי השפע.

על הסף ידיך שגששו באלם
 על הסף עיניך תחנונים
 על הסף תהום נפשך אלי נשקפת
 ולא ראיתי מאום

רק דם על המשקוף , על המזוזה
 ודלת אין
 רק דופק לב מצווח באפילה
 על הסף תהום ואלם
 ולא שמעתי מאום

ושר האפר את שירת חייו
 והדממה צרבה פאת ניצן
 לאט הדומן את פזמון חייו

משואותיו נשאו יונקת

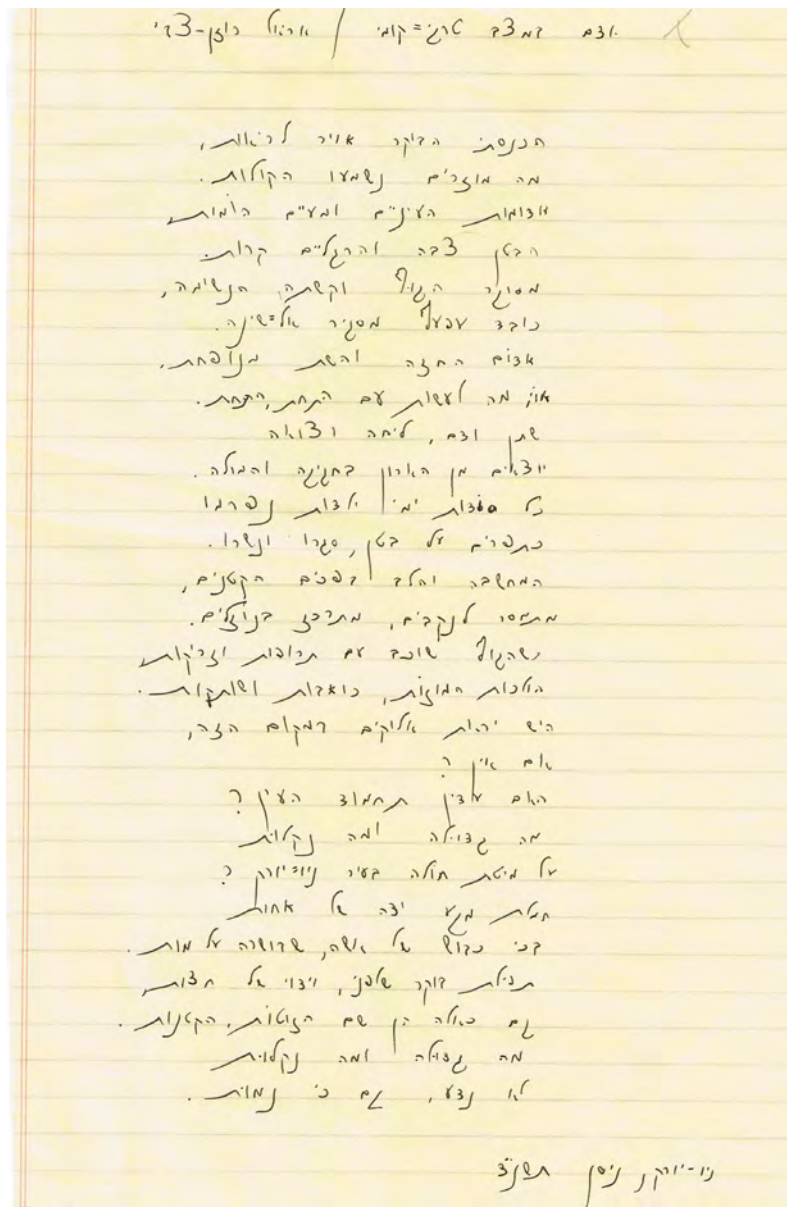

אדם במצב טרגי-קומי / אריאל רצה להראות לאיסי ולי שבכל מצב ניתן לכתוב שיר

אדם במצב טרגי-קומי

הכנסתי הבוקר אויר לריאות,
 מה מוזרים נשמעו הקולות.
 אדומות העיניים ומעיים הומות
 הבטן צבה והרגליים קרות.
 מסוגר הגוף וקשתה הנשימה,
 כובד עפעף מסגיר אל-שינה.
 אדום החזה והשת מנופחת,
 אוי, מה לעשות עם התחת התחת.
 שתן ודם, ליחה וצואה
 יוצאים מן הארון בחגיגה והמולה.
 כל סודות ימי ילדות נפרמו
 כתפרים על בטן, סגרו ונשרו.
 המחשבה והלב בפכים הקטנים,
 מתמסר לנקבים, מתרכז בנוזלים.
 כשהגוף שוכב עם תרופות וזריקות,
 הולכות המוזות כואבות ושותקות.
 היש יראת אלוקים במקום הזה,
 אם אין?
 האם עדין תחמוד העין?
 מה גדולה ומה נקלות
 על מיטת חולה ביר ניו-יורק?
 חמלת מגע ידה של אחות
 בכי כבוש של אשה, שבושרה על מות.
 תפילת בוקר שלפני, ודוי של חצות,
 גם כאלה הן שם הזוטות, הקטנות.
 מה גדולה ומה נקלות
 לא נדע, גם כי נמות.

נכתב בבית-חולים בניו-יורק, ערב פסח, 1994.
 אריאל רצה להראות לאיסי ולי שבכל מצב ניתן לכתוב שיר

23/10/81

אל אחי קיבי
כי תמאני את כל הכלים
כי בהר לא עליתי
וממנו ירדתי עם לוח שבור

לא עברתי באש ולא באתי במים
מרכבות על פני חלפו ואינם
וידך בידי עוד נוגעת

בדרך הזה לא עברתי עד הנה,
הבכי נצעק אל חוצות משמימים,
הדממה שהבערתי עדיין לוחשת,
הקולות המסמאים נמהלו בעורקי
ועדיין לא שבת

היד ששמטתי על דרך סובבת
עגונה מעוגנת במסגור התמרור
עצים ערופים את פני יקדמו

אל תציץ ממסתור בעין בוחנת
אל תלחש ממצולות את זה הניגון
כי כיביתי קול פעמון
כל איסר שאסרתי הופר

אחוז בידי

קיבי קיבי קיבי
קיבי קיבי קיבי
קיבי קיבי קיבי
קיבי קיבי קיבי
קיבי קיבי קיבי

קיבי קיבי קיבי
קיבי קיבי קיבי
קיבי קיבי קיבי
קיבי קיבי קיבי

קיבי קיבי קיבי
קיבי קיבי קיבי
קיבי קיבי קיבי
קיבי קיבי קיבי

אחוז קיבי

תמיד רפי / רפי תמיד

רפי ידע הכל,
גם מה שלא ידע.
בתמימות של ילד,
שהבשילה בפחד,
כמו השפתיים שהבשילו כחול,
והיתה לתמהון של איש.
באימת החרדה
של פצצת הזמן,
שהסמין לו הבורא
בגופו.
רפי היה תמיד ילד
גם בדמיונו הרחוק.
חוסת ילדות בנינו לו,
לעולם תשב.
כשנפלה... החומה
הוא נשאר לנו ילד.
ילד שלנו.
תמיד.

קרובן תמיד.

רפי היה קל כל כך,
תמיד קל,
כמו סלאך.
והיו לו שפתיים
כחולות עמוקות,
כמו תרכיז שמים.
והוא היה תמיד כולו,
תמיד סלא,
תמיד אתנו,
כמו תרכיז חיים.
כשצחק
הוא היה הצחוק.
כשבכה
הוא היה הבכי.
תמיד כל כך צחק.
תמיד כל כך בכה.
והוא שאל,
תמיד.
לא הפסיק לשאול.
דיבר ושאל,
שתק ושאל.
ואנחנו לא ענינו,
כי אנחנו לא העזנו לשאול.

Handwritten text in Hebrew script on aged, yellowed paper. The text is arranged in approximately 15 horizontal lines. Some words are underlined, and there are several corrections or deletions indicated by horizontal lines through the text. The handwriting is cursive and somewhat slanted.

Handwritten text in Hebrew script on aged, yellowed paper. The text is arranged in approximately 15 horizontal lines. Some words are underlined, and there are several corrections or deletions indicated by horizontal lines through the text. The handwriting is cursive and somewhat slanted.

.....היה (?) ממשיך להלום בו בעז ומתיצב וזועק: כאן אני! וכשעמד כך והסתכל בשמים זרועי הכוכבים ממעל ובמכוניות המסנוורות החולפות ביעף על פניו היה לו הרצון לחבוק זרועות עולם לשלוט ברוחו על הכל. להכות בגלי היקום שלו כל מבצרי רגש והויה. היה בו מצבור עצום של זרמי תחושה ורגש שתבעו את שלהם ולא באו על ספוקם. הרגיש כיצד רגעי היצירה שבו משוועים להתגלות, אך הם נקטעים ומטשטשים כאותה אלומת אור המתקרבת לעיניו במהירות משאירה אותו המום לרגע ועמד (?) בטרם היה ספק בידו להתאושש כבר נעלמה, הם לא נטמעו בו שוב בתהליך אורגני של הפריה של דשון וצמיחה היה (?) זה תהליך של קטילה ממארת. שיבת ההד לא החזירה אתה צליל חדש ומחיה כי אם חזרה בהלמות ריקה הפוצעת את האוזן. "אני מטיל את סימן הקריאה בלי הקריאה לחללו של עולם" שמע את עצמו אומר.

ושוב הרגיש את אותה תחושה מעיקה של חוסר היכולת לעבור בין שני הקטבים כי אם לשאת אותם בתוכו, לחיות אותם ולהקרע בהם. נאבק מאבק, שיש עמו מידיעת התבוסה. חיו את הטשטוש את המבוכה הנזרעת ומטילה בו את הכמיהה היוקדת (" ויבדל בין האור לבין החושך, שלא ישמשו אלו באילו ואלו באלו. חש כאילו צועד בדרך שאינו יודע היכן תחילתה והיכן סופה שאולי התחיל בסופה ויגמור בתחילתה ואין יודע היכן מתחיל זה ונגמר זה. והיתה בו כמיהה להגיע לרגיעה בהלכי נפש כאלה. ולפתע העירו צלצול של מטבע שנפל מכיסו נטלו בידו והתבונן. לפתע כבחלום נדמה לו כאילו נטמע המטבע בעברו השני, חש בו את מצבו והרגיש שואל עצמו כמו באותו משחק ילדים "עץ או פלי" והמטבע נעמד לו על צידו ולא ראה לא עץ ולא פלי. חפן אותו בידו בחזקה, אך הרגיש את כאב התחושה בנפשו. והבין שההתעלמות אינה יכולה לשלוט בו.....

צלצול הטלפון הממושך העירו משנהו, העיף מבט חטוף בשעון, 5.00. הניח פהק להשתלט עליו, פקח זוג עיניים כחולות, חולמניות, שפפה ידיו זו בזו, והלך תדנדד אל הטלפון. כשהגיע נפסק הצלצול, רטן משהו מחתה לשפם ונזכר, שעודנו בתחונניו. העביר את ידו על פניו וחש בזיפי זקן בן יופיים דוקרים קלות בכפף הפהחה. ייל בחדר הנה והנה סתחה את החלון הפונה אל הרחוב. העיר החלה לשקע בדמדומי ערב, הרחוב היה מואר עדיין משרידי קרניה הדועכים של השמש, אויר חמים משהו חדר לחדר והוא פץ קלות לחמס את אבריו, ושוב נזכר, שעודנו בתחונניו והחל לחפש אחר המכנסים.

X X X

כשהחל הערב לרדת יצא לשוטט במעלה הרחוב כשהוא חש קהות מוזרה בראשו. היה ובר בית אחר בית מונה את המספרים ומשלים לעצמו בלחש את המספר הבלתי זוגי החסר. שהגיע למגרש ריק שמח פתאם, שיכול הוא למנות את שני המספרים, והיה סתחה קלוח.

בסומו של הרחוב שוב נסתחה והעביר ידו על חלקה הצואר, עד שנחלק בצוארון מעומלן. הביט בם בהשתוממות: חולצה לבנה?! חולצה לבנה משובצה, היום?! לא יכול היה הסביר לעצמו מדוע לבש את כותנתו הלבנה, זו שהיתה מונחה במדף העליון ומיועדת לטקסים יוחידים. נזכר פתאם בימי ההולדת של סבא שהיו חוגגים בכפר, מידי שנה, כל בני המשפחה סביבות ר"ח כסלו. אז היה לבוש המיד חולצה לבנה משובצת, כזו בדיוק. כשהתקדם חש בריח וקר, ריח האדמה שלאחר גשמים ראשונים, שהיה חודר אז מבעד לחלון הפתוח למחצה עם פלוטת רק ראשונה מעליה, פלוטת רכה וכישנית שהיתה משתוחחת למגע רגל ונרמסה. הציץ לחצר, וראה מסרות מסחובבות, "מי משקה גנות בערב" רגז בשול והסב את פניו.

רץ כמורד הרחוב ודמה, שראה את אבא, שהיה מתחרה עמו בריצה בקטע שבין החנוה ל מושיקו לקיוסק של בוסה. תמיד נצח את אבא, תמיד עד שיוס אחד נמאס לו לנצח בקלות זו והפסיק את המרוץ אחת ולהמיר. אבא עוד המשיך לרוץ פעם פעמיים לבדו אח"כ חדל גם הוא.

בנתיים הוצף הרחוב בניאונים ובפנסים כספית. המשיך לשוטט והמוץ האורות פלשו עיניו וסגורו אוחו. לא הצליח לקרא את שלטי הניאון ורק המון אורות מתחלפים: אדום, צהוב, רוק, אדום, נקודות, נקודות, כהות ובהירות, זו אחר זו הכו את עיניו וערפלו את מוחו. צם לרבע את עיניו ונעמד ליד בית פנתי קטן. עכשו נסתיים סרוץ האורות ונשאר רק אור ור, שהיה בוקע מחדרה של נורית. רצה להכנס ולא ידע אם לעשות כן. היוך קל נסתמן בזווית יו ונכבש מיד כשנזכר בקטע ממכתב ששלחה לו " הקיר, שהקמת בלתי הدير, וחבל". חבל? מה חבל? באמת חבל? המהם לעצמו. ההליט לעלוח והמשיך ללכת, חזר, ושוב המשיך.

X X X

באחד האולמות נערכה התונה, הזמורה היתה מריקדה את האורחים, והכלה צחקקה קלוח עם מספר זקנות על המרפסת. נעצר לרגע, נשען על הקיר והחבונן. ראה את השבים הלבן המתנפנף ברוח הקלה והאזין לצחקוקים. " בואי לרקוד! " ... והוא נותר עם הצחוק המתגלגל, שהלך ודעך ועם קבוצה הזקנות על המרפסת. " לעזאזל התחונות האלה " צעק ורץ לאורך הרחוב כשהוא חוצה את הכביש באלכסון. ליד אולם אחר שוב נעצר והקשיב למוסיקה הבוקעת, כאילו, מחוך הלילה. קבות אנשים יצאה מן האולם ונכנסה למכוניתה ספיק לשמוע רק, ש "כלפחן החמוחים מצאנו כמה רקובים" והמשיך ללכת, כשהוא מצמיד נעל אחר נעל כמו ילדים המודדים את גדלה של נעלם.

כשעבר ליד בית הכנסה החשוך שמע קול חריקה. ציריו של אחד החלונות, שנשארו תחוחים השמיעו קול חריקה מוזר עם כל משב רוח, שהגיעה את החלון לכאן ולכאן. נגש אל החלון וסגרו בתנופה. פשההרהק-שפע רצה להציץ פנימה, אך כיון שכבר סגר לא רצה לפתח שוב. נענע ראשו והמשיך. כשהתרחק שמע שוב את החריקות מנסרות בחלל הלילה.

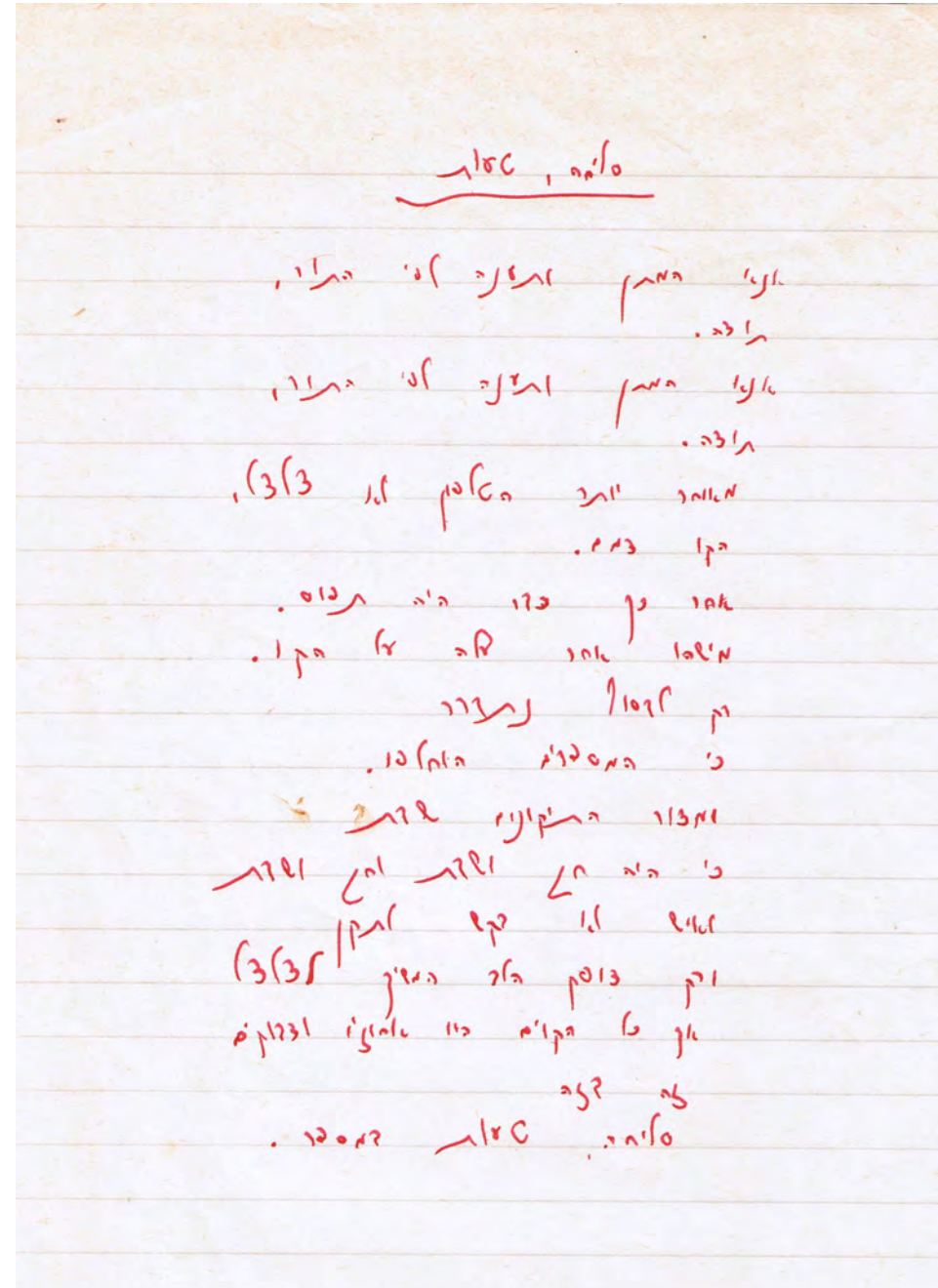
נעשה קר מעט. הוא פנה לביהו. כשהגיע לצומת הרמזורים היו שוב נצנוצי האורות מבלבלים את דעתו. לא הצליח לראות את הרחוב, רק נקודות אור מתקרבות ומתרחקות, פושטות צורה ולובשות צורה. המון נקודות. רק נקודות החולפות במהירות, עתים משתהוה ולפתע נעלמות, כשהתנעת מנועי מכוניות וחריקה בלמים מלוה את משחקם הבלתי עוסק. הכל התמזג לפקעה בווערה בראשו. הרמזור מולו החליף צבעים והוא המשיך לעמד. פתאם החל מכה ברמזור בכל כוחותיו: "שיפסיק!" "שיפסיק!". מכה ומכה "שיפסיק!" "שיפסיק!" וחוזר ומכה "שיפסיק!" עד שנתעפיק, ומישהו, שעבר אותו רבץ והכירו העלהו לדירחו.

X X X

היה נדמה לו, שהטלפון צלצל והוא התעורר. הלו... הלו... בקו... דום, רק צליל קצוב, חד ומנוטוני כקע מן המכשיר... סו... סו... סו... הניח את השפופרת בסריקה, שפשה את עניו ונזכר שעודנו בתחונניו.

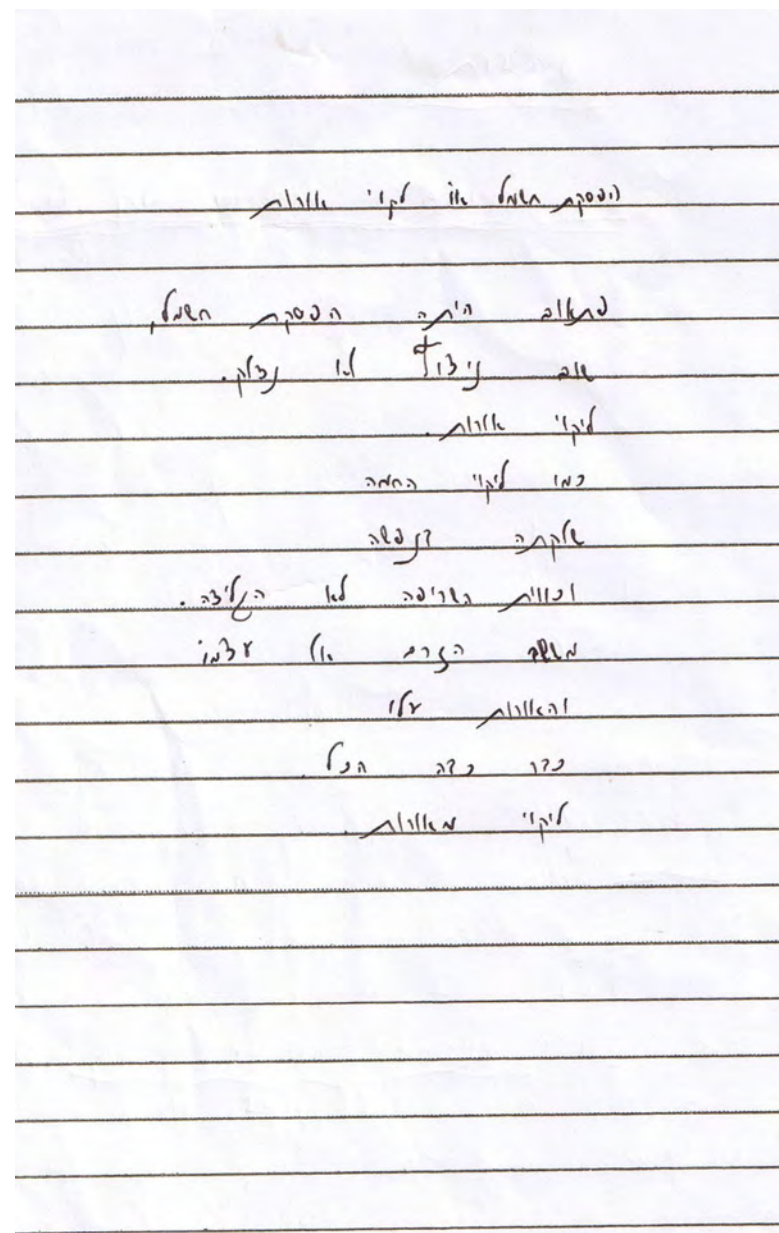
סליחה טעות

אנא המתן ותענה לפי התור ,
תודה.
אנא המתן ותענה לפי התור ,
תודה.
מאוחר יותר הטלפון לא צלצל,
הקו דמם.
אחר כך כבר היה תפוס.
מישהו אחר עלה על הקו.
רק לבסוף נתברר
כי המספרים הוחלפו.
ומדור התיקונים שבת
כי היה חג ושבת וחג ושבת
ואיש לא בקש לתקן
ורק דופק הלב המשיך לצלצל
אך כל הקווים היו אחוזים ודבוקים
זה בזה
סליחה , טעות במספר.

הפסקת חשמל או לקוי מאורות

- פתאום היתה הפסקת חשמל ,
- שום ניצוץ לא נדלק.
- ליקוי אורות.
- כמו לקוי החמה
- שלקתה בנפשה
- וכוית השריפה לא הגלידה.
- מששב הזרם אל עצמו
- והאורות עלי
- כבר כבה הכל.
- ליקוי מאורות

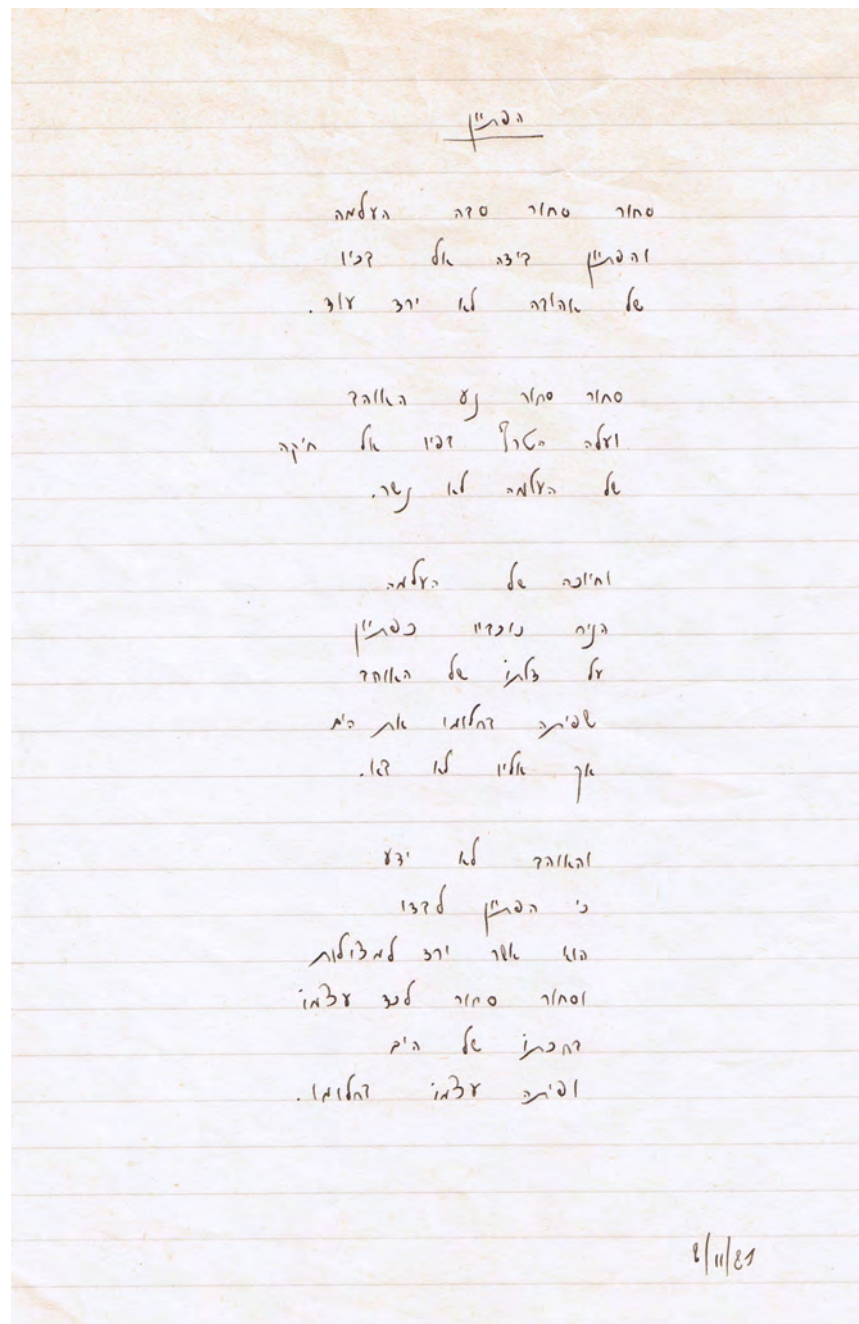
הפתיון

סחור סחור סבה העלמה
והפתיון בידה אל בכיו
של אהובה לא ירד עוד.

סחור סחור נע האוהב
ועלה הטרף בפיו אל חיקה
של העלמה לא נשר.

וחיוכה של העלמה
הניח כוכביו כפתיון
על דלתו של האוהב
שפיתה בחלומו את הים
אך אליו לא בא.

והאוהב לא ידע
כי הפתיון לבדו
הוא אשר ירד למצולות
וסחור סחור לכד עצמו
בחכתו של הים
ופיתה עצמו בחלומו.

אגם טגרן

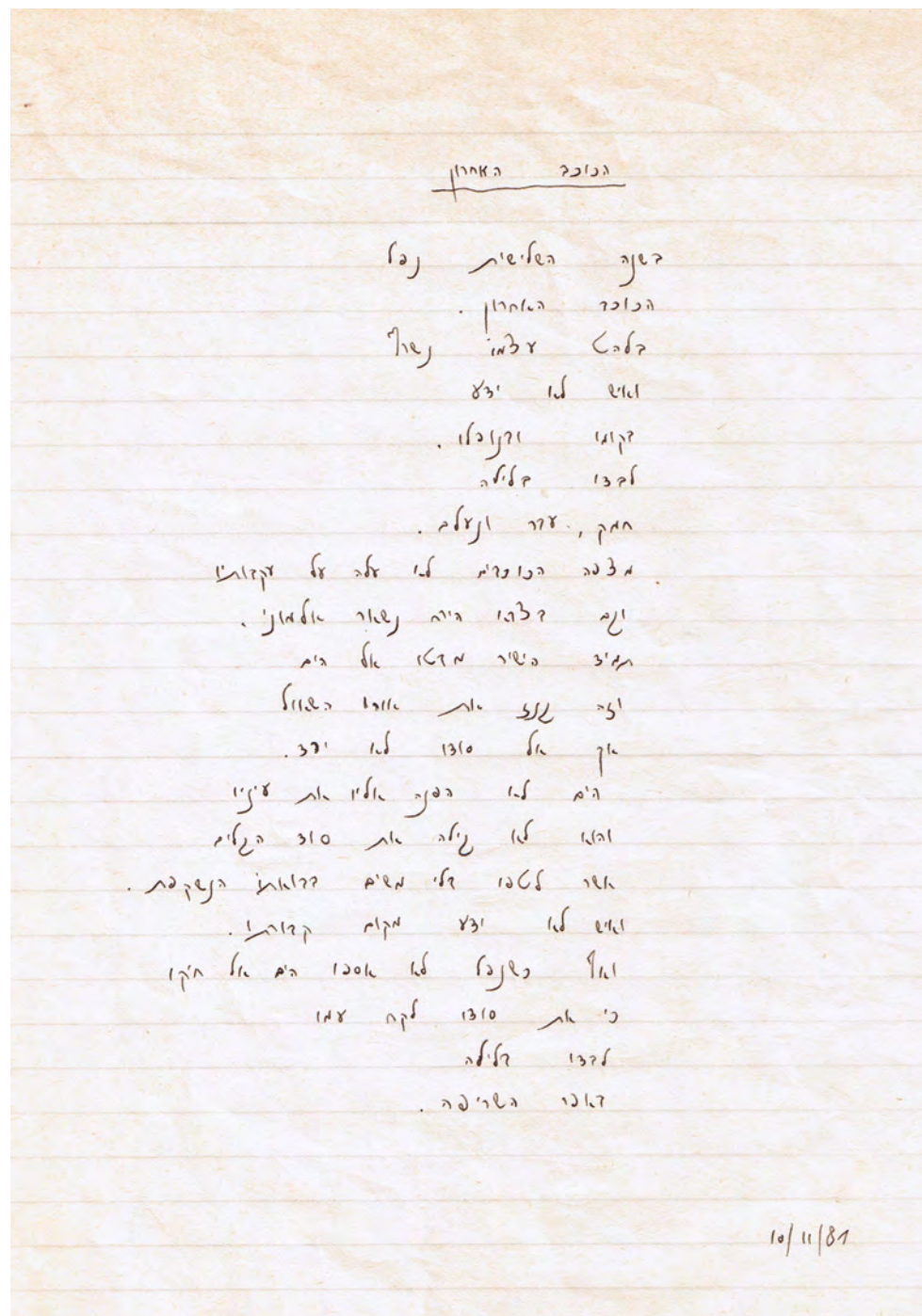

צללים בחלון הצופה אגם טגרן.
מי האגם השלויים מתמלאים בספינות המפרש הקלילות,
משייטות על כנפי רוח.
רוח של ערב שקופה וחיוורת,
נושקת קלות לעצי אשוחית.
עת דמדומים...
בלי משים חודרת רוח של לילה
צוררת בצרור החיים את נשמות אהרון וברוניה, מושיק ושפרה.
מי נטה את מטהו על אגם טגרן
והפך את המים לדם.
התיבה לא שטה על אגם טגרן.
אור רך פזור על שפת האגם, לבן צהוב..
מתערפל מול העין... לחטיבה אחת.. שש צלעות..
שש צלעות... לצהוב.. צהוב.. שחור
קולות מים רבים,
פלגים, נהרות, עיינות, תהומות,
יכסיומו ירדו למצולות כמו אבן.
מכת מצרים הכתה מחנה ישראל על אגם טגרן.
יערות מלא עין מתמרים עד קו אופק..
עד קו העשן..
אגם טגרן..
יהא שלמא רבה מן שמיא

כנס בגרמניה, 4 יוני 1985, "ארמון" על שפת Tagerasee

הכוכב האחרון

בשנה השלישית נפל
הכוכב האחרון.
בלהט עצמו נשרף
ואיש לא ידע
בקומו ובנופלו.
לבדו בלילה
חמק, עבר ונעלם.
מצפה הכוכבים לא עלה על עקבותיו
וגם בצבא הירח נשאר אלמוני.
תמיד הישיר מבטו אל הים
וזזה גנז את אורו השאול
אך אל סודו לא ירד.
הים לא הפנה אליו את עיניו
והוא לא גילה את סוד הגלים
אשר לטפו בלי משים בבואתו הנשקפת.
ואיש לא ידע מקום קבורתו.
ואף כשנפל לא אספו הים אל חיקו
כי את סודו לקח עמו
לבדו בלילה
באפר השריפה.

פרידה

כבר כלתה רגל משוק
העלים כיבו פיסת זהבם האחרונה
רק אוושה עלומה מרטיטה עוד על לחי.

פעמון נתייתם מתוויו הנוגנים
הרוח תחתיו שורק בחוצות
רק הבכי כובש את פניו.

הקולות ששמענו מפליגים למרחק
המראות תלויים בין שמים לארץ
רק לקט שרידי חרדות
מהלך עוד בין השבילים הנטושים

אפר הנדרים אל שמים נזרק
אָסְרִים שהותרו משתלחים בחוצות
ידיים כבדות צֹנְחוֹת בלי תומר.

אותיות לא דבקו זו בזו
המילים קרסו תחתן בשאון
כבר נרוץ הגלגל אל הבור
ורק ממרחק מנגינה עוד נזכרת.

ומשיכבד העפר וציון לא יותן עוד
נאסוף מירכתי ים
את כל המילים הקשות, הרכות, הרבות
שאמרנו

